

Sygn. akt II PK 241/13

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski

w sprawie z powództwa S. M.
przeciwko Gimnazjum [...] w O.
o przywrócenie do pracy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 6 maja 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 9 maja 2013 r., sygn. akt VII Pa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 9 maja 2013 r., VII Pa [...], Sąd Okręgowy - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację pozwanego Gimnazjum [...] w O. od wyroku Sądu Rejonowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. z dnia 25 stycznia 2013 r., X P [...], na mocy którego powód S. M. został przywrócony do pracy w pozwanym Gimnazjum.

Od wyroku Sądu Okręgowego strona pozwana wniosła skargę kasacyjną, w której wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniła stwierdzeniem, że skarga jest "oczywiście uzasadniona" z tej przyczyny, że zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c., ponieważ Sąd odwoławczy nie rozpoznał wszystkich zarzutów apelacyjnych, w szczególności nie ustosunkował się do zarzutu naruszenia rozporządzeń wykonawczych do ustawy o systemie oświaty, przez co doszło do nieprawidłowej kontroli apelacyjnej orzeczenia Sądu pierwszej

instancji. Brak merytorycznego stanowiska Sądu odwoławczego w odniesieniu do większości zarzutów apelacyjnych jest naruszeniem przepisów procesowych, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, bo w tej sytuacji zaskarżone orzeczenie stwarza jedynie pozory przeprowadzenia kontroli instancyjnej. Ponadto - zdaniem skarżącej - Sąd Okręgowy w żaden sposób nie odniósł się do zarzutów apelacji w zakresie oceny materiału dowodowego sprawy (dorobku powoda w świetle wieloletniego planu doskonalenia zawodowego, zeznań dyrektora szkoły w zakresie faktycznych zmian organizacyjnych w jednostce itp.). Według pozwanej, Sąd Okręgowy bezkrytycznie uznał za własne ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego i nie dokonał żadnej własnej oceny dowodów, chociaż taki obowiązek na nim spoczywał. Strona pozwana wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie o uchylenie w całości zaskarżonego wyroku i poprzedzającego go wyroku Sądu pierwszej instancji i orzeczenie co do istoty sprawy poprzez oddalenie powództwa w całości, a ponadto o zasądzenie od powoda kosztów procesu za wszystkie instancje.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Skarżące Gimnazjum uważa, że wniesiona jego skarga powinna zostać rozpoznana, gdyż jest oczywiście uzasadniona. Tego poglądu Sąd Najwyższy jednak nie podziela, bo zaskarżone orzeczenie Sądu Okręgowego nie jest dotknięte brakami widocznymi "na pierwszy rzut oka", bez potrzeby dokonywania głębszej analizy prawnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49 oraz z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107). Trzeba nadto pamiętać,

że skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia wnoszonym w konkretnej, indywidualnej sprawie zakończonej wydaniem prawomocnego wyroku, wobec czego argumenty przemawiające za potrzebą jej rozpoznania (przedstawione we wniosku o przyjęcie skargi) nie mogą być oderwane od podstawy faktycznej i prawnej zaskarżonego orzeczenia i muszą być adekwatne do podstaw kasacyjnych, na których skarga została skonstruowana.

Strona skarżąca w podstawach kasacyjnych zarzuciła między innymi obrazę art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. (czyli tych przepisów, na podstawie których uzasadniła również wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania). Jednakże w postępowaniu kasacyjnym zarzut naruszenia przepisów postępowania może być skuteczny tylko wówczas, gdy zarzucane uchybienie mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (art. 398³ § 1 pkt 2 *in fine* k.p.c.). Dlatego o oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie można mówić, gdy dla uzasadnienia tej przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania, strona skarżąca ogranicza się wyłącznie do przedstawienia zarzutów obrazy prawa procesowego, bez ich powiązania z jakimkolwiek przepisem prawa materialnego. Ocena, czy wskazywane uchybienie procesowe mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, zależy bowiem od tego, czy doprowadziło ono do obrazy prawa materialnego w postaci błędnej wykładni lub wadliwego zastosowania (niezastosowania).

Podstawą wyrokowania Sądu Okręgowego (podobnie, jak uprzednio Sądu Rejonowego) było ustalenie, że przyczyna wypowiedzenia stosunku pracy, którą pozwane Gimnazjum wskazało powodowi w oświadczeniu rozwiązującym stosunek pracy, była niekonkretna (mało precyzyjna), gdyż pracodawca nie poinformował powoda, "na czym polega konkretnie zmiana organizacyjna uniemożliwiająca jego dalsze zatrudnienie" ani też nie określił żadnych kryteriów, którymi kierował się przy wyborze powoda do zwolnienia z pracy. Tym ustaleniem faktycznym Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), zaś przyjęty w zaskarżonym wyroku pogląd, że pracodawca narusza w takim przypadku art. 30 § 4 k.p. (co uprawnia do zastosowania art. 45 §1 k.p. zgodnie z żądaniem pozwu, bez potrzeby przeprowadzania szczegółowej analizy "merytorycznych podstaw decyzji o wypowiedzeniu powodowi umowy o pracę"), koresponduje z dominującym ostatnio w orzecznictwie Sądu Najwyższego stanowiskiem, że kryteria wyboru do zwolnienia

z pracy powinny być wskazane zwalnianemu pracownikowi w piśmie wypowiedającym umowę o pracę (art. 30 § 4 k.p.), a nie dopiero w okresie późniejszym (por. wyroki z dnia 8 stycznia 2008 r., II PK 123/07, LEX nr 442862; z dnia 16 grudnia 2008 r., I PK 86/08, LEX nr 497682; z dnia 25 stycznia 2013 r., I PK 172/12, LEX nr 1312564 i z dnia 18 września 2013 r., II PK 5/13, LEX nr 1376065). Wynika to z faktu, iż obowiązek wskazania pracownikowi przyczyny uzasadniającej wypowiedzenie umowy o pracę nie może ograniczać się do powtórzenia wyrażeń ustawowych lub przytoczenia ogólnikowych zwrotów (wyrok z dnia 2 października 2002 r., I PKN 586/01, LEX nr 577447) chyba, że pracodawca przekaze pracownikowi dodatkowe informacje (doprecyzowujące sformułowaną na piśmie przyczynę wypowiedzenia) w inny sposób, lecz nie później, niż w chwili wręczenia oświadczenia o wypowiedzeniu stosunku pracy (wyrok z dnia 9 sierpnia 2005 r., II PK 392/04, OSNP 2006 nr 11-12, poz. 179). W tej sytuacji - wbrew odmiennym twierdzeniom strony pozwanej - brak jest podstaw do przyjęcia, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c.